

BİNBİR ROMAN

Cilt: 4 - Sayı: 83 - 25 Kuruş

14 - Aralık - Çarşamba - 1949

KIPIRDANMAYIN.. PENCERELERE
BAKMANIZ KÂFİ.. ETRAF ASKER-
LERİMLE ÇEVİRİLİ..

SİZİ TEBRİK EDERİM.. BUNA
BENZER BİR FİLM SEYRET-
MİŞTİM.. VATAN KURTARAN
ARSLAN, MIYDI... NEYDİ ?

YAPTIĞINIZ MUKAYESE-
YE TEŞEKKÜR EDERİM.
AMA SİZ BANA HELE-
NİN NEREDE OLDUĞUNU
SÖYLESENİZ DAHA İYİ EDER-
SİNİZ..

CANIM BU SİZİN
AZ EVELKİ SIFATI..
NIZA YAKIŞTI MI ?
KENDİNİZ
BULSA-
NIZA..

30/

BU SİRADA TELEFON ÇALDI.
MİHRACE ELİNİ UZATTI. FAKAT...

HİÇ KIPIRDANMA
YOK
ALTES.

SİZ ÇİLDİRDİNİZ
MI ? BEN HÜKÜM
DARIM..

BUNDAN SONRA OLAMIYACAĞI.
NIZDAN KORKUYORUM. BÜYÜ-
RÜN.. NASIL ? SARAY CİVA-
RINDA BİR AV-
RUPALI MI YA-
KALANDI ?

KİMBİLİR ?

MİS HELEN Mİ
ACABA ?

DERHAL EMİR VERİN CENUP KAPISIN-
DA BEKLEYEN BİR OTOMOBİL VAR. ORA-
YA GÖTÜRÜP SERBEST
BIRAKSINLAR. BAŞKA
TÜRLÜ EMİR VE-
RİRSENİZ ATEŞ
EDERİM.

ÇOK KABASINIZ.
BARI SİZİ ÖL-
DÜRÜM, DESE-
NİZE..

83/

Her defasında mahzun bakışlı bir genç kız, bahçe kapısının önünde yolunu beklerdi.

TECRÜBELİ POSTACI

Nakleden:
Selma BÜKET

İhtiyar postacı Ben Manders, Aşık- lar Köprüsünün parmaklıklarına dayanarak, eski hatıraların hayallerine dalmıştı. Birdenbire, ciddi tavırlı, güneş yanığı yüzü ve kederli görünümlü genç bir adamın biraz ötede dalgın gözlerle suları seyrettiğini görünce canı sıkılır gibi oldu.

İhtiyar Ben'in en büyük zevki, akşamları işinden döner dönmez sırtına yumuşak ceketini geçirip, ayağındaki çizimleri de rahat ayakkabıları ile değiştirdikten sonra Aşık- lar Köprüsünün taş korkuluklarına yaslanarak piposunu tütürmektir. Bu yüzden de bu تنها köprü- yü âdeta benimsemişti ve işte şimdi yanık yüzü yabancıların mevcudiyetinden hoşlanmamasının sebebi de buydu.

Ben, keyfi yerinde olduğu zaman sohbetine doyulmayan iyi kalpli adamlardan biriydi. Delikanlının durgun hali ona dokunmuştu. Yavaşça otarafa doğru ilerledi ve tatlı bir sesle : «Genç insanların üzüntülü olduklarını görmek bana azap verir.» dedi. «Hele böyle yakışıklı bir delikanlıyı dünya başına yıkılır gibi dururken görünce pek müteessir olurum. Sizinle aynı fikirde olmayan bir kız için bu kadar üzülmeye değer mi, a canım?»

Genç yabancı irkildi.

«Bunu nereden biliyorsunuz?»

«Vaktiyle, sizin yazınızdayken, benim de başımdan böyle şeyler geçmişti de...» diye cevap veren Ben, anlatmağa başladı.

«O zamanlar bu köyde gelgeç gönüllü bir sürü kız vardı ve ben de bunlardan birisiyle danslı bir toplantıya gitmek bedbahlığına uğramıştım. Sayısız kalpleri kırıp geçirdikten sonra bu sefer de benimkiyle oynamağa başlayan bu güzelin adı Sally Lane, idi.

Çok geçmeden evlenmeye karar verdik. Fakat ben daha evvel, başımızı sokacak küçük bir ev alıp, bunu eşe dosta mahcup olmayacak şekilde döşemek sev- dasına düştüm ve bu iş için gereken parayı biriktirebilmek gayesiyle de, şehirde bir vazife bulup buradan ayrıldım.

Sally'yi yalnız bırakalı bir sene kadar olmuştu ve ben bu müddet zarfında mütemadiyen onun başkalarıyla gönül eğlen- dirdiğinden bahseden havadisler duyarak bir kaç defa yeisten çıldırma derecelerine bile gelmiş, fakat gene de sabretmiş- tim.

Döndüğüm zaman tesadüfen gene bu- rada buluştuk. Benden hiç bir şeyi sakla- madı. Hattâ Claude adında şehirli bir züppe ile düşüp kalktığını bile itiraf etti.

Her gün beraberce nehre gelip balık tut- muşlardı.

«Buraya bak, Sally.» dedim. «Senin iyi bir derse ihtiyacın var!» Ve kıızı saçlarından yakalamamla suratına, şimdi- ye kadar yediği tokatların en hatırı sayı- lırını yapıştırmam bir oldu.

Uzun boylu ağlamadı, fakat parmağın- dağı nişan yüzüğünü fırlatıp yere attı ve eliyle biraz ilerdeki, üzerine şehirli dost- tu Claude tarafından içlerine isimleri ya- zılı iki kalp resmi kazınmış ağacı işa- ret ederek : «Eğer o burada olsaydı.» diye haykırdı. «Bana el sürmenin ne de- mek olduğunu gösterirdi sanal.»

Ben de : «Eğer o burada olsaydı.» diye cevap verdim. «Ben Mander'in kı- zına sarkıntılık etmenin cezasını nehirde bir banyo alarak öderdi.» Ve hemen ce- bimden çakımı çıkardım, kabuğun üstü çizilmiş olan kısmını soyarak suya attım.

«Aptallık istemez!» dedim. «Bu Al- lahın belâsı herifi unutacaksın ve gelecek ay da evleneceğiz, anlaşıldı mı?»

İki dakika sonra kollarıma atıldı ve bir ay geçmeden de karım oldu. O gün- den beri Mrs. Ben Manders ismini ta- şır, aramızda da bir daha hiç o şekilde bir anlaşmazlık çıkmamıştır.»

Genç adam yüzünde yorgun bir te- bessüm olduğu halde : «Hikâyeniz ente- resan!» diyerek fikrini söyledi. «Hakika- ten ancak böyle sert muamele ile yola ge-lebilecek bir çok insan tanırım. Fakat bu benim derdime deva olmaz. Her şey- den önce ben sizin gibi nişanlı değilim, ondan bir sene değil, tam üç sene ayrı kaldım ve ve başka şehire değil, Güney Afrika'ya gitmişim. Her hafta munta- zaman gönderdiğim mektuplara da ancak ayda bir cevap alabiliyordum.

Son mektubumda geleceğim günü bil- dirdiğim ve karaya ayak basar basmaz doğru evine koştuğum halde onu göreme- dim. Bana, evvelce kararlaştırılmış bir randevusu olduğu için evde bulunamı- yacağından bahseden soğuk bir mektup bi- rakarak çekip gitmişti. Halbuki ben bu beş bin millik mesafeyi, sadece bir an evvel onun yanında olabilmek düşünce- siyle katetmişim. Yazdıklarını okuyunca beynimden vurulmuşu döndüm.»

İhtiyar Ben, piposundan derin bir ne- fes çekerek bilgiç bir tavırla başını sal- ladı : «Anladım.» dedi. «Şimdi de bura- larda dolaşarak kederini dağıtmağa çalış- ıyorsun, değil mi?»

Delikanlı : «Ne olursunuz.» diye yal- vardı. «Artık bunu bırakalım da biraz da başka şeylerden konuşalım. Bu mın- tikada balığın bol olduğunu söylemişiniz galiba...»

Ben, hiç de bu teklife yanaşmağa benzemiyordu. «Bana öyle geliyor ki.» de- di. «Siz boşu boşuna kendinizi harap ediyorsunuz. Şu kız hakkında biraz ma- lûmat verir misiniz?»

Öteki isteksiz bir aesle : «Pekâlâ.» diye cevap verdi. «Madem ısrar ediyor- sunuz. Bu gün ortada benim bilmediğim bir şeyler döndüğünü hissederek konu- komşunun ağzını aradım ve kızın, aylar- dan beri babası yanında bir adamla do- laşmakta olduğunu öğrendim. Herifin ken-

disine evlenme teklifinde bulunacağı gü- nu bekleyip duruyormuş, ailesi de buna taraftar görünüyorlarmış. Yani artık be- nim adım ağza bile alınmıyormuş. İşte mesele bundan ibarettir.»

İhtiyar Ben, bir şeyler hatırlamak istiyormuş gibi bir müddet düşündükten sonra : «Beni dinlersen, delikanlı.» dedi. «Vaziyete hemen müdahale et. Eminim ki kız o babası kadar yaşlı herifi sevmiyor. Demek onun evlenmek isteyeceği günü bekliyorlar ha? Mükemmel... O halde sen de onların beklemedikleri bir şey yap ve o kocamış zamparadan daha evvel davranıp kızdan karın olmasını iste. Be- raber geçirdiğiniz o unutulmaz hatıralarla dolu günleri düşün bir kere. O zaman se- ni raddetmesinin imkânsız olduğunu da- ha iyi anlarsın...»

Genç adam : «İyi ama ya kabul et- mezse ne yaparım?» dedi. «O zaman ü- züntüm bir kat daha artar.»

Fakat postacı, tavsiyesinin müsbet ne- tice vereceğinden emindi. «Bunu aklına bile getirme. Şimdi kıza hemen bir mek- tup yaz ve onu buraya geldiğin gün gö- rememenin seni ne kadar çok müteessir ettiğini anlatarak yarın tekrar ziyaretine gideceğini de ilâve et. Karşı karşıya gelir gelmez de onu kollarının arasına al ve derhal evlenme teklifini yap. Bunu sevinçle karşılayacağına nesine istersen bahse girerim, dostum.»

☆ ☆ ☆

Ertesi akşam gözlerinden saadet taşıyan genç bir çift kolkola girmişler, Aşık- lar Köprüsü boyunca ağır ağır yürüyorlar- dı. Kendilerini o kadar birbirlerine ver- mişlerdi ki neredeyse yanbaşılarından geçmekte olan ihtiyar postacı Ben Man- ders'i bile göremeyeceklerdi.

Onu ilk farkedenden delikanlı oldu ve elini uzatarak heyecanla haykırdı : «Hak- kınız varmış! Her şey tıpkısı tıpkısı- na tahmin ettiğiniz gibi oldu. Pekî... Pe- ki ama onun 'Evet' diyeceğini nasıl o- luyordu da o kadar katiyetle iddia e- debiliyordunuz?»

İhtiyar Ben gevrek bir kahkaha attı ve cevap vermedi. Fakat bu sefer de kız ısrar etmeye başlamıştı. Mes'ut mes'ut gülümseyerek : «Sizi asmalı mı, yoksa öpmeli mi Mr. Manders.» diyordu. «Harry dün akşamki konuşmanızdan bahsettiği zaman hayretler içinde kaldım. Ne olur, söyleyin, onun üzülmesine sebebiyet veren kızın ben olduğumu ve teklifini mutlaka kabul edeceğimi nereden biliyor- dunuz?»

Ben Manders'in bu kadar yalvarma- ya dayanabilmesine imkân var mıydı hiç? Mesleğinin kendisine kazandırdığı mezi- yetlerle övünen insanlara mahsus gurur- lu bir tavır takınarak : «Bunda anla- şılmıyacak bir şey yok.» dedi. «Bu de- likanlının macerasını dinlerken, üç sene- den beri her hafta üzerine Cenup Af- rika damgası vurulmuş bir mektubu ay- nı adrese taşıdığımı hatırladım. Her de- fasında da mahzun bakışlı bir genç kız bahçe kapısının önünde yolunu bekler- di. Şunu da unutmamalısınız ki ben ha- yatını, sevgilisinin yolladığı mektubu a- lan bir kadının yüzünde beliren ifade- yi manâlandıramıyacak kadar boşuna har- camış bir postacı değilim ve eğer bu kadın sahiden o adamı seviyorsa bunu mutlaka anlaram...»

**BİRBİR
ROMAN**

Her hafta çarşamba günleri çıkar
hikâye ve roman mecmuası

ADRES : TÜRKİYE YAYINEVİ
Ankara cad. NO: 36 - İstanbul

ABONE : Yıllığı (50 sayı) 12 lira
6 aylığı (25 sayı) 6 lira

SAHİBİ ve yazı işlerini idare
eden : TAHSİN DEMİRAY

Basıldığı yer : TÜRKİYE BASIMEVİ

Vilâ, «Ancelika!» diye söze başladı, ama Anci'nin sesi onu susturdu!

— «Onun hakikî ismini o adamdan başka kimse bilmiyor. Zaten bilseler de onlar için hiçbir şey ifade etmez. Ama ben onu derhal tanıdım ve sonradan olup biten hâdiseler şüphelerimi teyit etti. O, hiç şüphe yok ki sonsuz bir servetin tek sahibidir. Bir kere onunla ahbap olup rızasını aldım mı?»

Vilâ ellerini kulaklarına bastırdı.

— «Sus!» diye haykırdı. «Dinlenmiyeceğim, artık okuma!»

Ancelika, «Zaten bu sayfa bu kadar» dedi. «Ama akıllı olana fazla bife!»

Vilâ heyecanla göğsü inip kalkarak, «Bu mektubu Körn Tod yazmış olamaz!» diye haykırdı, «Ölünceye kadar yemin etsen hiçbirine inanmam, Ancelika! Defol buradan. Yoksa seni zorla dışarı atarım!»

Ancelika memnuniyetle gülümsiyerek beyaz omuzlarını silktili.

— «Gidiyorum, korkma!» dedi ve kâğıt, parmaklarının arasından hisyarak yere düştü. «Ben Körn Tod'un yazısını tanımıyorum, tabii! Ama bu mektubun onun mektubu olduğuna beni ikna edecek delillerim var. Benden sana sadece ihtar etmesi. Artık bundan sonra sen bildiğini yap. Allah rahatlık versin, sevgili kuzinim!»

Vilâ bir müddet onun koridor boyunca uzaklaşan topuk tıkırtılarını dinledi. Sonra şöminenin başındaki bir koltuğa çökerek ellerini yüzüne kapadı. Yerdeki mektuba bakmak istemiyordu. Çünkü bunun Star Viley'in bir hilesi olduğunu biliyordu.

Öyleyse niçin bu kadar korkuyordu? Mektubu alır, «Star Viley de başkalarının yazısını ne iyi taklit ediyormuş!» diye güler ve mektubu, düşmanına karşı duyduğu kine biraz daha koyulaştıran bir delil olarak saklardı.

Vilâ hafifçe gülümsiyerek kalktı ve kâğıt parçasını yerden aldı. Sayfanın üzerindeki yazılara yüzünü tiksinti, nefret ve alayla buruşturarak baktı. Ama baktıkça yüzündeki ifadenin yerini önce hayret, sonra da korku ve dehşet aldı.

Körn Tod'un yazmış olduğu kısa pusulayı genç kız bir aşk mektubuymuş gibi tekrar tekrar okumuş, ezberlemişti. Okadar ki, genç adamın yazdığı her kelime, harflerin her kıvrılışı, nokta ve virgüllerin en ince çizgisine kadar Vilâ'nın hafızasına kazılmıştı. Okadar ki Vilânın Körn Tod'un asıl yazısını tanımamasına ve bu hususta yapılan en mahir bir sahtekârlığı bile anlamamasına imkân yoktu.

Genç kız kalbi keder ve dehşetle çırpınarak koştu ve mücevher kutusunun küçük çekmecesine sakladığı pusulayı çıkardı. Sonra kâğıtların ikisini de masa lâmbasının ışığına tuttu.

Ve ikisini de avucunda hırsla buruşturduktan sonra yere fırlattı ve yatağın üzerine kapandı.

Mektupların ikisini de Körn Tod yazmıştı! Bundan şüphe edilemezdi! Demek o da bütün öteki erkekler gibiydi. Vilâ'nın bütün dünyası bir anda temellerinden yıkılmış ve genç kız gene yalnız kalmıştı. Sadece bu yalnızlık eski yalnızlığına hiç benzemiyen korkunç ve karanlık bir gehre taşıyordu.

Vilâ aşk rüyasından uyanmıştı.

XVIII

GECE YARISI

Ortalık ağarınca Vilâ yatağından kalktı ve yazı masasının başına oturdu. Yüzünde göz yaşlarının ve uykusuz geçen uzun bir gecenin izi vardı. Ama gözleri azımla parlıyordu, Eline kalemi aldı ve hiç tereddüt etmeden şöyle bir pusula

Aşk ve Macera Romanı: 23

yazdı:

Aziz Mr. Tod,

Bu akşam beni ziyaret etmemenizi bütün kalbimle rica ederim. Böylece beni sizi kovdurmak gibi acı bir mecburiyetten korumuş olacaksınız. Beni kendi gözümde küçük düşürdünüz ve rezil ettiniz. Bunu telâfi etmek için yapabileceğiniz yegâne şey bundan sonra yüzünüzü bana göstermemektir.

Samimiyetle,

Vilâ Moris

Genç kız mektubu zarfın içine koydu ve kapıyarak zarfın üzerine yazdı. Sonra başını kollarının üzerine koyarak bir an öylece durdu.

Fakat sadece bir an. Sonra ken-

Juana'dan kat'i bir haber alınmaya kadar rahat etmek ona harandı.

Kahvaltıda Ancelika, kuzinine gayet tatlı sözlerle hitap ediyor, ağzından lâf almak istiyordu. Ama Vilâ gayet soğukkanlı davranıyor ve pek az konuşuyordu. Kahvaltının sonuna doğru telefonun zili acı acı çaldı. Vilâ'yı istiyorlardı.

Senyora Rodriguez okadar büyük bir heyecanla konuşuyordu ki Vilâ ilk önce onun ne demek istediğini anlamıyordu.

— «Yavaş konuş, Senyora Rodriguez, anlaşılıyor!» dedi.

— «Bu sefer de kambur Jose kayboldu!»

Sonra kâğıtların ikisini de masa lâmbasının ışığına tutarak karşılaştırdı.

dini zorhiyarak kalktı ve biraz açılmak, canlanmak için sağık suyla duş yaptı. Kendi saadetini daha ilk baştan ikinci derecede mühim bir şey olarak düşünmemiş miydi? Onun aşktan ve saadetten daha büyük gayeleri vardı ve bu gayelerin bir parçası olan Tia Juana hâlâ bulunamamıştı. Dan Marley ile Vilâ onu bulmak için ellerinden geleni yapmışlardı. Lâkin araştırmaların gizli kalması şart olduğu için ellerinden pek az şey geliyordu.

Bununla beraber Vilâ araştırmadan vazgeçmiş değildi. İhtiyar kadını bu yabancı diyara getirmekten kısmen o mesuldü. Onun için Tia

Vilâ, «Ne?» diye bağırdı. «Jose de mi kayboldu? Mümkün değil! Herhalde bir yanlışlık olacak! Jose kendiliğinden bir yere gitmez. Herhalde kaçırmışlardır.»

Kadın, «Hayır senyorita, kimse kaçırmamış!» diye haykırdı. «Küçük Joe dün akşama kadar pek dalgındı. Yemeğini bile zor yedi. Ateşi düşmüştü. Arka taraftaki camlı sundurmada, güneşe çıkar-dım. Gece yatarken elimi öptü. Şimdiye kadar hiç böyle bir şey yapmamıştı, senyorita. Daima çok naziktir, ama elimi durup dururken hiç öpmemişti. Bu sabah baktım, ihtiyar Senyora gibi o da haber-

sizce gitmiş. Kaybolmuş! Ah, Senyorita, o zavallı, hasta çocuk şimdi sokaklarda ne yapacak? Elinde ne parası var, ne de bu şehri bilir. Havva da soğuk! Sonra o benim evime uğur getirmişti. Şimdi ne yapacağız, Senyorita?»

Vilâ, «Hele bir ben oraya gele-yim de düşününüz. Senyora Rodriguez» dedi ce telefonu kapadı. Sonra gene açarak Danyel Marley'i buldu.

Bu yeni felâket onu okadar sarsmıştı ki Anci'nin casusluk etmesi ihtimali aklından tamamen silinmişti. Çabucak giyindi ve sokağa fırladı.

Senyora Rodriguez'in evine çabucak vardılar, fakat kadın bütün bildiklerini telefonda söylemişti. Fazla bir şey öğrenmediler. Yalnız Senyora Rodriguez'in samimiyetinden şüphe edilemezdi. Kadının Jose'nin kaybolmasında bir parmağı bulunması mümkün değildi.

O günün akşamını da neticesiz bir araştırmayla sona erdirdiler. Vilâ en nihayet kendini odasında bulduğu zaman başı çatlıyacak gibi ağrıyordu ve vücudu, ateşi varmışçasına titriyordu. Hiç aşağıya in-mese ve yemek filân yemeden hemen yatsa ne kadar iyi olacaktı! Ama zaten o gün sözlü olduğu yerlerin hiç birisine gitmedi diye çe-keceği vardı. Bir de akşam yemeğine ve ondan sonraki bir ma-çına gitmezse büsbütün fena olurdu. Titriyen parmaklarla gece es-vabını giyerken içindeki meş'um bir hissi kablelvukuu andıran kas-vet ve sıkıntı gitgide derinleşiyor-du.

Yemek her nasılsa geçti ve misafirler bir salonunda toplandı-lar. Oyun esnasında kapı zili çalındı. Bir an sonra Veli içeri gitti ve Ripley Halsted'e bir şeyler söyledi. Ripley Halsted masadakilerden özür diliyerek kalktı ve onun yerini bir başkası aldı.

Oyun on bire kadar devam etti. O zaman misafirlere hafif yiyecek-ler çıkarıldı. Ondan sonra da parti dağıldı.

Vilâ son misafiri de uğurluyarak «hele şükür» diye odasına çıkmak için ilk basamağa ayağını basmıştı ki saat geceyarısını vurmağa başladı.

Saatın o tannan, akisler yapan vuruşları daha bitmeden kütüphane kapısı açıldı ve Vilâ birisinin tuhaf, boğuk bir sesle kendini çağırıldığını duydu.

Arkasına döndü ve Ripley Halsted'in dehşet ve inanmazlık dolu gözlerle kendisine baktığını gördü.

O zaman aklı abşına geldi.

Star Viley'in vermiş olduğu üç günlük mühlet şu anda sona ermiş-ti. Saat gece yarısını çalarken masadaki kız, süslü esvaplarla muhteşem arabasını kaybetmiş, gene pejmürde bir yetim olmuştur. Acaba bu gece yarısı, Vilâ'nın başına ne gibi yeni bir felâket getirmişti?

Genç kız her şey metanetle göğüs germeğe hazır bir vaziyette başını dimdik kaldırdı ve aşağıya inerek kütüphaneye girdi.

Kütüphanenin ortasındaki uzun masanın üzerine birçok resmî görünüşlü evrak yayılmıştı. Bir sandalyede de Mason Nort oturuyordu. Her zaman seâ ve mülâyim olan yüzü sapsarıydı. Karşısında ise Star Viley ayakta duruyordu. Yaralı dudakları bir zafer tebessümüyle gerilmişti.

Kız önce birine sonra öbürüne baktı. En nihayet kuzenine döndü ve bekledi.

Mr. Halsted asabiyetle hafifçe öksürdü ve, «Vilâ, sevgili kızım» dedi. «Sana söyleyecek bir şeyim var. Bu senin için acı bir darbe olacak. Biliyorum, çünkü beni harap etti. Böyle bir şeyin mümkün olabileceği aklımın ucundan geçmezdi. Hele bu vakitten sonra...»

(Arkası 14. sayfa)

Bir Yol Meselesi

Nakleden: S. DERMAN

Kırmızı Gül Hanımın salonunda, ocağın yanındaki yerinde oturan İhtiyar Tom Huxtable bardağındaki birayı son yudumuna kadar içtikten sonra şapkası ile bastonunu alıp ayağa kalktı ve arkadaşlarına dönüp belki yirminci defa olarak : «Sakin unutmayın.» dedi. «Cumartesi günü öğleden sonra geliyor.»

Saat dokuz buçuğa yaklaşmıştı ve Tom şimdi çoktan yatağına girmiş olmalıydı. Adımlarını sıkıştırarak evinin yolunu tuttu. Hâlâ dinç ve sıhhatli bir adam olan ihtiyar Tom, Küçük Derbent köyünün en eski sakinlerinden biriydi. Ve bu gece eve geç kalışının da çok müthiş bir sebebi vardı. Handa etrafına toplanan tanıdıklarına cebinden çıkardığı bir mektubu teker teker okutmuş, bu yüzden de vaktin nasıl geçtiğinin farkına bile varmamıştı.

O sabah eline geçen bu mektubu, torunu Jack göndermişti. İhtiyar Tom, Jack'i üç yaşından beri görmemişti ve şimdi kıymetli bir mühendis olan delikanlı Londra'dan tekrar köye döneceğini bildiriyordu.

Mektubu okumak şerefine nail olamayanlardan biri, karacahil Bob Timings sormuştu :

«Vazifeyle geliyor herhalde, değil mi?»

İhtiyar Tom, bilgiç bir tavırla başını sallıyarak : «Helbette.» diye cevap verdi. «Hem de onu çok mühim bir iş için gönderiyorlar.» Ve esrarengiz bir tavırla göz kırparak ilâve etti : «Ama bunun ne olduğunu size şimdi anlatamam..»

Torunu Jack'in doğduğu köyü ziyaret edeceğini haber vermesi, ihtiyar Tom için pek büyük bir iftihar vesilesi olmuştu. Hele delikanlıya Küçük Derbent'teki okul binasını göstereceğini düşündükçe sevincinden kabına sığamıyordu. Tom'un bütün hayatı boyunca gurur duyduğu ye-

**K A L B
K A L B E
KARŞIDIR!**

Büyük, resimli ve renkli, aşk ve heyecan romanımız yakında başlayacaktır. Bu yeni romanı, okuyucularımıza şimdiden müjdeleriz!

gâne şey bu binaydı çünkü. On beş sene önce, köyün en marifetli ustası olan Tom Huxtable bu taş yapıyı kendi elleriyle inşa etmişti ve hâlâ önünden her geçişinde onu mağrur bakışlarla uzun uzun süzerek maziye hatırlardı.

Ertesi gün saat beşe doğru Jack Huxtable, Küçük Derbent köyüne vardı ve kendisini karşılayan büyük annesiyle büyük babasını kucakladıktan sonra beraberce arabalarına binerek köye doğru yol almağa başladılar.

Evde, gürül gürül yanan ocağın karşısındaki rahat koltuklara gömüleli bir saat kadar olmuştu ve karşılıklı sualler sorarak birbirlerinin sıhhatleri ve vaziyetleri hakkında lüzumundan fazla malûmat edindikten sonra mevzuu Jack'in köyü ziyaretinin sebebine intikal ettirmişlerdi.

Jack : «Buraya.» dedi. «Çalıştığım şirket hesabına bir ana yol inşa etmek için geldim.»

İhtiyar adam : «Bir ana yol, ha?» diye alâkalandı. «Peki, nereden geçecek bu?»

«Boxbridge ve Newhampton şehirlerini birbirine bağlayacak ve bu arada Küçük Derbent'e de uğrayacak tabii..»

Tom müteakip yarım saati hemen hemen hiç konuşmadan geçirdi. Dünyada hiç bir şeyi, şu anda Kırmızı Gül Hanım'da bulunmak kadar kuvvetle arzu etmemişti. Arkadaşlarına biricik torununun Küçük Derbent'e bu çok muazzam inşaat işi için geldiğini ve projelerin bile bizzat Jack tarafından hazırlandığını anlattığı zaman, hepsinin kendisine nasıl gıpta edeceklerini düşündükçe sevincinden içi içine sığmıyordu âdeta..

Nihayet akşama doğru Jack Huxtable kalktı ve köye doğru ikinci gelişinde onları tekrar göreceğini vadederek büyük annesinin elini öptükten sonra İhtiyar Tom ile beraber ağır ağır istasyona yöneldiler.

Tom : «Trene daha vakit var, Jack» dedi. Onun için Barnwell sokağından dolaşsak daha iyi olur.»

Maksadı torununa mektebi göstermekti. Çok geçmeden de bir kaç yüz metre ilerdeki taş binayı bastonu ile işaret ederek : «İşte!» diye hatırlattı. «Sana biraz önce bahsettiğim yapı. Güzel değil mi?» Bir yandan da dikkatle genç adama bakıyordu. Delikanlının aklından geçenleri okumak istiyordu sanki.

Jack Huxtable mektebi takdîrkâr nazarla uzun uzun süzdü : «Doğru» dedi. «Hakikaten ustaca inşa edilmiş.» Ve bir müddet düşündükten sonra ilâve etti : «Ama ne yazık ki yıkılması lâzım geliyor...»

İhtiyar Tom birdenbire beyninden varılmışa döndü. Kalbi duracaktı neredeyse.

«Ne.. Ne dedin? Yıkılacak mı?...»

«Evet. Tam yolun geçeceği istikametinde bulunuyor çünkü. Neyin var büyükbaba? Niçin öyle sarardın?»

Tom ağlar gibi bir sesle : «Fakat..» diye kekeleydi. «Fakat onu ben kendi ellerimle yapmıştım..»

«Haklısın büyükbaba.. Ben de çok müteessirim ama çaresiz.. Yolun başka yerden geçmesine imkân yok çünkü. Hem medeniyetin en ücra köşelere kadar yayılmasını sağlamak için bu gibi küçük fedakârlıklara katlanmak mecburiyetinde olduğumuzu da unutmam..»

İhtiyar Tom alevler saçarak parlayan gözlerini Jack'a çevirerek sordu : «Medeniyetin yayılması ha? Güzelim köyü ortasından ikiye bölüyor, sapaşğlam binaları yıkıyor, sonra da böyle söyleyerek kendinizi suçsuz göstermek istiyorsunuz! Allahın bile bunun için sizi af-

SİNEMA

Gene Tierney

Hayatı

20 Kasım 1920 de Brooklyn'de dünyaya geldi. Ailesi New York'un yüksek sosyetesine mensuptu. Genç kız bütün kibar kızlar gibi biraz okudu, sosyete âlemine girdi. Fakat danslar, partiler onu tatmin etmiyordu. 1938 senesinde

Gene Tierney artist olmaya karar verdi. Ailesi onu bu hevesinden vazgeçirmek için ellerinden geleni yaptılar. Fakat Gene bir kere bir şeye karar verdi mi bir daha vazgeçirmez. Sahne sahasında hiç tecrübesi yoktu. Bununla beraber kararında sebat etti ve New York prodüktörlerinin eşliğini aşındırmağa başladı. Nihayet kendine ufak bir rol bulabildi. Broadway'de iki sene kalan genç kız, bu iki senenin sonunda Hollywood'dan bir teklif aldı ve beyaz perdeye geçti.

Filmleri

Gene Tierney önce sadece bir Glamour-Girl'dü. Sonradan yavaş yavaş yıldızlığa yükseldi. Karakter rollerinde de pekâlâ muvaffak olduğunu Şeytanın Kurbanları ve Bir Dulun Hayatı filmleriyle isbat etti. Son olarak Jose Ferrer ile birlikte Whirlpool - Anafor isimli bir film çevirdi.

Hususiyetleri

Kızla bakar kestane saçlı, yeşil gözlü bir dilber olan Gene, Hollywood'un en güzel vücutlarından birine sahiptir. Gene'nin üzerinde hakikî bir salon kadını edası görürüz. Giyinişi, yürüyüşü, halleri, tavırları gayet zarif ve kibar. Kont Aleg Cassini ile evlenmiştir ve Daria isimli bir de kızı vardır. Elbelerinin modellerini daima kocası seçer.

fetmiyeceğini düşündünüz mü hiç? Yanaklarından damlalar yuvarlanmaya başlamıştı. Onun bu hali torununu da çok üzüyor, fakat zavallı delikanlının elinden susmaktan başka bir şey gelmiyordu. Zira bu yenilik düşmanı ve mutasıp düşünceli insanlara hiç bir şekilde tesir edilemeyeceğini o da gayet iyi bilirdi.

Jack Huxtable'i trene bindiren ihtiyar Tom; perişan adımlarla hana doğru yürüdü ve bir köşeye çekilerek içkisiyle başbaşa kaldı. Kafasının içi öyle karma karışık ki kendisini yanlarına davet eden arkadaşlarının seslenişlerini dahi işitmemişti.

Birdenbire birisinin şöyle bağırdığını duyarak kulak kabarttı :

«Bugün öğrendiğime göre Küçük Derbent'ten bir yol geçireceklermiş. Ne reza-

let! Bu işi yapacaklarla beş dakikacık olsun karşı karşıya gelebilseydim onlara ne söyleyeceğimi ben bilirdim ama...»

Herkes susmuş, başlarını tasdik edencesine sallıyarak bu isyankâr feryadı dinliyorlardı. İhtiyar Tom'un yüzü kıpkırmızı oldu ve yerinde doğrularak adamın sözünü kesti.

«Affedersiniz, bayım.» dedi. «Bu yolun plânlarını benim torunumun çizdiğini bilmiyorsunuz galiba.» ve salonda dolaşan hayret dolu homurtulara aldırmadan devam etti :

«Hemşerilerim arasında bu kadar geri fikirli kimselerin bulunuşuna şaşıyorum doğrusu. Medeniyeti yurdun en ücra köşelerine kadar yayacak bir inşaatın bu şekilde bahsetmek size yakışmaz arkadaşlar. Onlar bizi kalkındırmak istiyorlar, siz ise...»

«Söyle içeri girin de yeni evli-
lerin evime ne kadar yakıştığını
göreyim!»

Kurnaz Evsahibi

Nakleden: Semih DEMİRCİ

Karım Dorry, yüzünde mem-
nuniyet dolu bir tebessüm ol-
duğu halde kulağıma eğildi ve
bina bekçisinin işitemeyeceği kadar
alçak bir sesle:

«Çok mükemmel ev doğrusu» de-
di. «Hele mutfaktaki sıra sıra ta-
bak raflarına bayıldım.»

«Hakikaten öyle» diye tasdik et-
tim. «Benim de bilhassa merdiven-
lerin alçak oluşu hoşuma gitti. Ar-
tık kulüpteki ziyafetlerden döndü-
ğümüz geceler yuvarlanmadan üst
kata çıkabileceğiz demektir.»

Tam o sırada bekçi yanımıza
sokulduğundan daha fazla konuşa-
madık. Zayıf, fırça gibi kalın kaşlı,
bir adamdı bu. Halinden de vaktiy-
le iyi günler görmüş olduğu belliy-
di. Nezaketle sordu: «Fikriniz ne-
dir efendim?»

Karım: «Evi beğendik ve kirala-
mağa karar verdik» diye atıldı.
«Mal sahibi ile ne zaman görüşebi-
liriz?»

«Bu pek kolay olmayacak, Ma-
dam. Kendisi şimdi Avrupada ol-
duğu için, benim ona bir mektup
yazarak vaziyetli bildirmem lâzım
geliyor. Burada vekil olarak hiç
kimseyi bırakmadı, bu yüzden de
vereceği cevabı beklemekten başka
çaremiz yok. Sonra bir şey daha
var. Mal sahibi bu eve ayrı bir kıy-
met verir ve onu kira ile tutacak
olanlarda da bir takım hususiyet-
ler arar...»

Dorry kaşlarını çatı. Adamın
sözleri benim de tuhafıma gitmiş-
ti. Ne demek istiyordu acaba?

«Burasının nasıl inşa edildiğini
anlatırsam belki sözlerimi daha iyi
anlayabilirsiniz, Madam» diye de-
vam etti. «Anı şirkette çalışan iki
bekâr arkadaş, tekaüde sevkedil-
dikten sonra bir ev sahibi olarak
beraber oturmağa karar vermişler-
di. Bu evin bütün ihtiyaçlarını kar-
şılıyacak şekilde yapılmasını temin
etmek maksadıyla de plânları dahi
kendileri çizdiler. Fakat tamamlan-
mak üzereyken Mr. Smith âni ola-
rak ölüverdi. Arkadaşının ölümüne
fena halde üzülen Mr. Cairnham'da
kederini unutmak için benî bekçi
olarak eve bıraktıktan sonra uzun

bir seyahate çıktı. Bu suretle...»

Dorry sabırsız bir tavırla adamın
sözünü kesti: «Fakat Mr. Cairn-
ham'ın, evi bizim tutmamıza itiraz
edeceğini zannetmiyorum. Çocuğu-
muz yok. Bir karı, bir kocayız ve
çok titiz kimseleriz.»

«Şüphesiz Madam. Yalnız evvel-
ce de söylediğim gibi ev sahibi tu-
haf bir insandır da onun için kat'i
söz veremiyorum.»

Ben de bir püro takdim ederek
sordum: «Siz de mektupta, bizden
iyimser bir ifade ile bahsedeceksi-

Filatus, avukatlık stajını bitirir bi-
tirmiş Bonn'a, hâkim Beyermann'ın
yanına tayin edildi. Fakat orada
ancak pek kısa bir zaman için
kalabildi. Çünkü bir gün Beyermann'ın
canına tak dedi ve Filatus'u başka
sehire, hâkim Krack'ın yanına tayin
ettirdi. Bunun sebebi Filatus'un tem-
belliği filân değildi. Böyle bir şey ba-
his mevzuu bile olamazdı. Zira genç a-
vukat, gerek arkadaşları ve gerekse
Beyermann tarafından pek çok sevilir
ve sayılırdı. Fakat ne yazık ki Filati-
us'un büyük, öyle kolay kolay göz yu-
mulamayacak bir kusuru vardı: De-
li gibi bahse tutuşma meraklısıydı. Bu
merak Filatus'u o derece sarmıştı ki
artık günün en alelade meseleleri ü-
zerinde bile bahse girişiyordu. Ve...
daima kazanıyordu. Halbuki genç avu-
katla her kim bahse tutuşursa, deli-
kanlımın kaybedeceğinden ve kendisinin
kazanacağından son dakikaya kadar em-
mindi. Filatus işi o derece azıtmıştı
ki arkadaşları bile kendi aralarında
delikanlının gelecek sefer bahsi kazanıp
kaybedeceğine dair bahse tutuşurlar-
dı. Bu işte paraca en çok zarar ve
ziyana giren Beyermann, nihayet bir
gün dayanamayıp bir istida yazdı.
Filatus'un hâkim Krack'ın yanına tay-
in edilmesini rica etti. Yaşlı, asik
yüzlü hâkim herhalde genç avukata i-
yi bir ders verip onun bu delice me-
rakının kökünü kurutacaktı.

Filatus, Bonn'dan ayrılırken pek
üzüldü. Fakat bu üzüntüsü hâkim
Krack'la tanışınca çarçabuk yok ol-
du. Genç avukat şehre geldiği ilk ak-

niz değil mi?

«Tabii efendim. Mr. Cairnham
benim sözüme çok itimat eder za-
ten.» Ve biraz durakladıktan sonra
sonra ilve etti: «Esasen ben de çok
hoşlandım.»

Karım doğru muzaffer bir na-
zar atfederek: «Teşekkür ederim.»
dedim ve bekçiye neticeyi üzerinde
yazılı adrese bildirmesi için kartı-
mı uzatırken avucuna on şillinglik
bir banknot sıkıstırmayı da ihmal
etmedim.

Şehirdeki apartmanımıza döner-
ken Dorry: «İş oldu gibi bir şey.»
diyordu. «Fakat biliyor musun, kos-
koca binayı bu kadar ucuza kirala-
maları beni şüphelendiriyor. Bu ev
sakın perilli filân olmasın.»

«Aptallığı bırak!» dedim. «Hem
eğer öyle olsaydı, Cairnham onu ö-
nüne ilk çıkana veriverdi. Bu me-
seleden hiç kimseye bahsetme ol-
maz mı karıcığım. Taliplerin çoğal-
ması bizim için fena olur. Bu eşine
az rastlanır kelepiri ellimizden ka-
çırırız sonra.»

Aradan günler geçti. O büyük
ve ferah evi gördüğümüzden beri o-
turduğumuz daracık apartman ka-
tını büsbütün sıkıntılı bulmağa
başlamıştık. Haftalar birbirini tak-
ip ediyor, fakat bekçiden en kü-
çük bir haber bile çıkmıyordu. Ni-
hayet mal sahibinden cevap gelip
gelmediğini öğrenmek için ona bir
mektup yazmağa karar verdim.

Adam neticeden çok ümitvar ol-
duğunu, fakat henüz Mr. Cairnha-
m'ın bu husustaki fikrini öğren-
mediğini bildirdi. Artık ümidimiz
kırılmak üzereydi.

Bir akşam eve döndüğüm zaman
karımı ocağın başına oturmuş, kö-
tü kötü düşünür buldum. Beni gö-
rünce ağlar gibi bir sesle: «Bugün
öğleden sonra bekçiden mektup
geldi. Jack» dedi. Mr. Cairnham
evini bize kiralamak istemiyormuş.
Halbuki mutfaktaki raflar öyle
hoşuma gitmişti ki bilsen...»

Onu korkudan ürperten bir kat'i-
yetle: «Üzülm!» diye bağırdım.
«Bu eve taşınacağız ve o bekçi her-
gelesini de ayağımızın altına alıp e-
zeceğiz.» Sükunet bulabilmek için
bir sigara yakarak devam ettim:
«Bugün öğle yemeğinde arkadaşlara
banliyödeki bir villaya taşınacağı-

Nakleden: Leylâ BEKEM

sam yaşlı hâkim Krack tarafından, ye-
ni mesai arkadaşları ile tanışmak ü-
zere oranın en kibar gazinolarından
birine, bezik partisine davet edildi.
Filatus bu daveti sevinçle kabul et-
ti. Akşam yemeğinden sonra giyindi,
kuşanıp gazinoya doğru yollandı. Genç
avukatın geldiğini gören delikanlılar
etrafını aldılar, gülüp konuşmaya baş-
ladılar. Biraz sonra yaşlı hâkim de
gelip bu neşeli guruba karışmakta ge-
cikmedi. Bir ara hâkim Krack Filati-
us'un omuzuna dostça bir yumruk in-
direrek sordu,

— Ey anlat bakalım, Filatus.
Bonn'da epey delilik etmişsin. Taa bu-
ralardan duyduk. Söyle bakalım en son
tutuştuğun bahis hangisiydi? Biz me-
rak ediyoruz; değil mi çocuklar?

Filatus yüzünü ekşitti:

— Vallahi anlatmasam daha iyi o-
lur.. diye mırıldandı.

Şişko, kırmızı yanaklı, yaşlı hâ-
kim kat'iyyen söylendiği gibi asik yüz-
lü ve sert bir adam değildi. İsrar etti,
— Haydi canım nazlanma. Çıkar
su baklayı ağzından.

Genç avukat başını hafifçe önüne
iğere bir iki öksürdü.

— Madem ki ısrar ediyorsunuz an-
latayım. Tam Bonn'dan ayrılmak üze-
re iken, hâkim Beyermann'la sizin a-
vakkaplarınızı giyip çıkarmaya bile

muzdan bahsediyordum. Hattâ ara-
da biraz fazla gevezelik bile etmiş-
tim galiba...»

«Ah, Jack! Hani bunu kimseye
söylemeyecektik...»

«Bilâkisi, sevgilim. Bu şekilde
hareket etmem gayet iyi oldu. Sö-
zümü bitirmek üzereyken arkadaş-
lardan biri güldü ve «Bu ev» dedi
«Sakin Inglenook'da, Melberry so-
kağında olmasın?»

Karım hayret dolu bir çığlık ko-
pardı. «Demek bu adresi onlar da
biliyorlarmış ha!»

«Evet... İkisi de gazetedeki ilânı
okuyarak tıpkı bizim gibi müra-
caat etmişler ve birkaç hafta sonra
mal sahibinin kendilerini kiracılığa
kabul etmediğini bekçiden aldıkları
mektuplardan öğrenmişler.»

«Peki, bütün bunların mânası
nedir Jak?»

«Ne olacak, hep o Hackett adın-
daki bekçi bozuntusunun marifeti»
diye cevap verdim. «Yarın seninle
beraber gidip ona bir sürpriz ya-
parız.»

Bizi karşısında görmesi herif
için hakikaten büyük bir sürpriz
oldu ve irkilerek: «Mektubu aldınız
zannediyordum efendim» diye keke-
lemeğe başladı.

«Evet» dedim. «Aldık ve buraya
da Mr. Cairnham'ın adresini sor-
mak için geldik.»

«Onu size veremem efendim.
Çünkü Mr. Cairnham'la emri gere-
ğince yalnız ben muhabere edebili-
rim.»

«Çok zekisin Hackett ama, maa-
lesef beni kafese koyacak kadar
değil...»

«Peki» dedi. «Adresi öğrenmenin
size ne faydası dokunacak?»

«Ona bir mektup yoluyla bek-
çisinin dolgun bahşişler koparmak
maksadıyla müşterilere asılsız va-
itler verip onları oyalamakta oldu-
ğunu bildireceğim.»

Yüzüne, karşısındaki mahkûmu
darağacına göndermek iktidarında
olan bir hâkim edasıyla bakıyor-
dum.

Hackett sakalını sıvazlıyarak:
«Ya size bütün bunlara rağmen ge-
ne adresi vermezsem ne yaparsı-
nız?» diye sordu.

«O zaman Mr. Cairnham'ın bu-
(Arkası 14. sayfada)

Bahse Tutuşma Merakı

başkalarının yardım ettiğine ve bu işi
tek başınıza beceremeyeceğinize dair
bahse tutuştuk.

Bütün masadakiler hattâ yaşlı hâ-
kim bile kahkahalarla gülüyordu. Fila-
tius'a dönerek,

— Ay bu çok hoşuma gitti, dedi.
Filatus artık iyileşiyorsunuz. Zira bu
sefer bahsi kaybettiniz. Buyrun....

Şişko hâkim eğilip ofluya pofluya
sol ayağındaki sonra da sağ ayağında-
ki pabucu çıkardı. Bunu müteakip yi-
ne ofluya pofluya giydi. Herkes önüne
bakıp kıs kıs gülüyordu. Hâkim Krack,
yüzü kıpkırmızı doğrudu,

— Nasıl Filatus, buna ne dersin?
İnşallah bu sana iyi bir ders olur.

Filatus mırıldandı,

— Allah Allah. Artık şansım mı
döndü nedir?

Hâkim Krack yerinden kalkıp te-
lefonu doğru yürüdü.

— Gideyim de Beyermann'a bir te-
lefon edeyim. Bahsi kazandığını müj-
deliyeyim, dedi.

Beş dakika sonra geri döndüğü va-
kit öfkесinden kızarmıştı. Masaya bir
yumruk indirerek bağırdı,

— Filatus nerde?

Filatus birden bire ortadan kay-
boluvermişti.

Hâkim Krack ateş püskürüyordu.

— Ne oldu ne var? diye merakla
sordular.

Krack,

— Ne olacak? diye bağırdı. Ke-
ratanın oğlu, Beyermann'la beş yüz
markına benim, herkesin gözü önünde
daha ilk akşam pabuçlarını çıkarıp
giyeceğine bahse tutuşmuş...

NAT PINKERTON

STUART BOMONT NA-
NETİ ARIYOR HA? NA-
NET ONU GÖRDÜ MÜ?
ONUNLA KONUŞTUNU
DOĞRU SÖY-
LE..

BİLMİYD-
RUM..
DURUN..
CANIMI
ACITIYOR
SUNUZ..

ANLIYACAĞIM
HEPSİNİ
ÖĞRENECE-
ĞİM..

HAKİKATİ
BİZZAT SER-
SERİ BO-
MONT TAN
ÖĞRENE-
CEĞİM..

SANŞO KIZGIN BİR HALDE ÇIKTI.

PARTİDE
ANNE
SANA
MİS DORYA-
NI TANI-
TAYIM.

ANNE
SANA
MİS DORYA-
NI TANI-
TAYIM.

ÇOK GÖZELSİNİZ
KIZIM. TANIŞTIĞI
MIZA ÇOK MERT
NUN OLDUM.

STUART
SONUNCUSU
PEK HOŞ
SEY.. BU
SEFER
OLTAY
YAKA
LANT
DI.

ANNESİ DE ONU PEK SEVDİ.
ŞU GÜLÜMSEYİŞE BAK.. OTUZ
İKİ DİŞİ GÖRÜNÜYOR AMA
BU DİŞLER İSİRMASINI
DA BİLİR.

BİR DAHA Kİ HAF-
TAYA CENUBA
GİDİYORUM.. MUT-
LAKA ZİYARE-
TİME GE-
LİNİZ..

KARASU YA
BAYILACAK-
SIN DORYAN
GELECEKSEN
DEĞİL Mİ?

İŞTİHANIZ
ÇOK NÜKEM
MEL DOĞ-
RUSU.

SİZİN DE SARIŞIN-
LAR HAKKINDAKİ
ZEVKİNİZ MİSTER
NAT.. KARDEŞİMİN
ONU ÇALMASINA
GÖZ YUMAMAZ
SİNİZ..

BİZİMLE GELECEK
SİNİZ DEĞİL Mİ
KIZIM?

GELMESEM İYİ OLACAK..
UZUN BİR SEYAHATTAN
DÖNDÜM. İŞLERİM
VAR..

MUTLAKA
GELECEKSEN
CANIM.. AVAĞI
KARIZ ATA BİNE
RİZ.. YÜZERİZ
SAĞA SÜRERİZ.

AFFEDERSİNİZ BAYIM. DIŞARI
DA BİR ADAM
VAR. SİZİ İSTİYOR
ADI SANŞO İMİŞ..
AMA KENDİNDE
DEĞİL VE PEK
ÖFKELİ.

ŞU BİZİM
KORKUNÇ
SANŞO.. PAR-
Tİ TAMAM
OLDU. BENİ
ONA GÖTÜR

ÇERİL KENARA SERSEM..
STUART NEREDE?

REZALET.. SİZİ İT-
Tİ.. ONU KOV-
DURAYIM
MI?

YOK..YOK..
SANŞO
DOSTUM..
DUR.. KIZMIŞ
AMA ZİYAN
YOK KAL-
SIN..

SİZ BOMONT..
DIŞARI GELİN
SİZİNLE KONU-
ŞACAĞIM

SİZİ BURAYA DAVET EDEN OLMADI
SANŞO.. SÖYLİYECEĞİNİ SÖYLEYİN DE
LÜTFEN DEF
OLUN..

PEKİ, KÜÇÜK DÜZENBAZ.. SÖY-
LİYECEĞİM ŞEY BU! NANETE
BİR DAHA EL UZAT-
MAYIN.

İKİ AŞK ARASINDA

LÜREN YASTIĞIN ALTINDAN BİR ZARF ÇIKARIR.

REKİ NASIL İSTERSEN ÖYLE YAPARIM.

TESEKKÜR EDERİM MİRNA.
BENİ AFFET. BU SENDEN
SON İSTEĞİMDİR. ARTIK Sİ-
ZE YÜK OLMİYACAĞIM.

ÜÇ GÜN SON-
RA LÜREN
ÖLÜR. MİRNA
ÇOK KEDERLİ
BİR HALDE
ONU SON
İSTİRAHAT
YERİNE KA-
DAR TAKİPE-
DER. SONRA
MEKTUBU
VERMEK ÜZE-
RE HAREKET
EDER. UZAK-
TAN MİRNA
ORMANA ÇOK
YAKIN OLAN
BEYAZ EVİ
GÖRÜR. TOM
BURADA TEK
BAŞINA YAŞA-
MAKTADIR.
MİRNA HEYE-
CANLA KAPİYİ
ÇALAR. KARŞI-
SINA TOM
ÇIKAR.

TOM!
SEN MİSİN?

NEDEN BU-
RAYA KADAR
GELDİN
MİRMA?

SANA BİR MEKTUP GETİRMEN
İÇİN SÖZ VERDİM. İSTE.
ŞİMDİ DÖNÜYORUM.

NE OLDU?
BANA
ANLAT.

HİÇ OLMAKSA BİR PARÇACIK İÇERİ-
GİR. SENİ NE KADAR DÜŞÜNDÜĞÜ-
MÜ BİLMEZSİN. BİR OELİLİK OLDU-
ĞUNU BİLDİĞİM HALDE SENİN
GELECEĞİNİ UMUYORDUM.

ÖYLE AMA KEN-
DİM İÇİN GEL-
MEDİM.
SANA KEDER-
Lİ BİR HABER
GETİRMER
ZORUNDA
KALDIM. LÜ-
REN ÖLDÜ..

TOM SINIRLI SINIRLI MEKTUBU OKUR VE BÜYÜLEN-
MİŞ GİBİBİ BAZI CÜMLELERİ TEKRARLAR.

... BİR ÇOCUK DOĞDU. ONU
MİRNAYA EMANET ETTİM.
ARTIK ÜST TARAFINA KARAR
VER..

BENCE ÇOCUK BİZİMLE
KALSIN TOM.
BİZ ONA ÇOK
BAĞLADIK.
SONRA ÇOCU
SANA ENGEL DE
OLMAZ.

DEMEK SEN BENİM ÇOCUĞUMU SEVİ-
YORSUN... MİRMA MAZİYİ UNUTA-
BİLSEK.

HAYATIM FENA CİVCELERİLE
KARŞILAŞTIK. BELKİ BUNDA
BİR AZ DA BİZİM KABAHATİ-
MİZ VAR. MAHAZA HER ŞEYE
RAĞMEN BEN SENİ DAİMA
SEVDİM
TOM.

GÖK SÜVARİ

TANIŞMAMIŞ OLDUĞUMUZDAN
BU ZİYARETİNİZ BENİ ŞA-
ŞIRT TI DOĞRUSU !...

HALBUKİ BURAYA NİÇİN
GELDİĞİNİ KESTİRMENİZ
LÂZİM. GÜZEL BİR GÜL
BURETİ İÇİNE BİR MEK-
TUP KOYMUŞSUNUZ..
O MEKTUP HAKKINDA
İZAHAT İSTEMEĞE
GELDİM...

MARGRİT KIZARDI. ELİNİ BAŞINA GÖTÜRDÜ.

ALLAHIM!.. O MEKTUBU SİZ DE Mİ
OKUDUNUZ ? NE KADAR ÜZÜLDÜM
MATMAZEL.. BURAYA NEDEN KOŞUP
GELDİĞİNİZİ ANLIYORUM ŞİMDİ!..

MAR-
GRİT
GÜLEREK
DEVAM ETTİ.

ALLAH AŞKINA ÜZÜLMİYİN MAT-
MAZEL.. BU BENİM TUHAF HUYUM
YÜZÜNDEN OLDU. HERKESTEN
FARKLI SÖZLER OLSUN İSTE-
DİM YAZDIĞIM TEBRİKTE..

ORORA
MARGRİTİN
SÖZLERİNE
İNANMADI..

MEKTUBUNUZUN MUH-
TEVİYATI HARFİ HARFİNE
AKLIMDA.. MÂNÂSİ ÇOK
DERİNDİ...

İNSANI MÜŞKÜL
DURUMDA BIRAK-
MAKTA MMHİRİ-
NİZ DOĞRUSU!..

EYET C MEKTUBU SAK-
IN TIKAM ALMAK İÇİN
YAZDIM..

LÂKİN ÇOK MÂNÂ-
LI SÖZLER YAZMIŞ-
SINIZ. AÇIK KONUŞA-
LIM MATMAZEL..
ÜBALDO'YLA ARANIZDA
Kİ MÜNASEBET NEDİR?

HİÇ!.. SİZİ YEMİNLE
TEMİN EDERİM Kİ
ARANIZDA BİR
ŞEY YOK..

MARGRİT HERŞEYİ SÖYLEMEĞE RAZİ OLMUŞTU.

SİZ DE KADINSINIZ. BEĞENDİĞİNİZ BİR ERKEĞİN BAŞKA BİRİSİYLE EVLENMESİNİN TESİRİNİ HİSSEDERSİNİZ. FAKAT ÜBALDOYLA ARAMIZDA SAMİMİ BİR DOST LUKTAN İLERİ BİR ŞEY YOKTU.

KEŞKİ OLSAYDI. ŞİMDİ HATIRASIYLA ANUNURDUM.

ONU SEVİP SEVMEDİĞİNİZİ SORABİLİR MİYİM MATMA. ZEL?

MARGRİTİN YÜZÜ ACAYİP BİR HAL ALDI.

ASIL MERAK ETMENİZ, GEREKEN MESELE ONUN BENİ SEVİP, SEVMEMESİ DEĞİL MİDİR? MÜSTERİH OLUN... BENİ HİÇ SEVMEDİ. BÖYLE BİR GÜNÜNÜZDE SİZİ ÜZDÜĞÜM İÇİN AFFINIZI DİLERİM.

MARGRİT ORORANIN ELİNİ TUTTU.

BENİ AFFETTİNİZ Mİ? SİZİ TAMAMİYENLE ANLADIM...

ORORA'NIN KALBI FERAHLADI. EVE DÖNDÜ

HİÇTE FENA KIZ DEĞİL İMİŞ.. YALNIZ ÜBALDO-YA AŞIK. AMA HANGİ KADIN ONA AŞIK OLMAZ Kİ?

ÜBALDO ORORAYI GÖRÜNCE SEVİNÇLE ONA DOĞRU KOŞTU.

ORORA NEREYE KAYBOLDUN BİR DENBİRE?

İŞTE DÖNÜP GELDİM. ÜZDÜM MÜ BENİ ÜB?

83/2

ARKAŞI VAR

AYRILIK GECEsi

Aşk ve Macera Romanı: 8

Yazan: Kemalettin Tuğcu

Yüzüne baktım:

— İle ben öleyim mi Nigâr?
— Sana bin Nigâr kurban olsun Ekremciğim. Emin ol sen hakikaten ölürsün ben ömrümün sonuna kadar gözyaşı döker, çıldırırım. Böyle bir şeye sebep olmak, böyle bir azap beni deli eder.

— Bütün sözlerinde haklısın ama bunlar benim derdime deva değil Nigâr.

— Ben buradayım işte. Bak senin için kalıyorum. Pek üzülmüyorum. Sonra İstanbula gidince de bize gelirsin. Bazan çıkar gezersin. Eğer muhit ve hayatım beni menetmese emin ol seninle yaşamak isterdim.

— O tarafta bir muhit, bu tarafta bir gencin hayatı var Nigâr. Ya birisine kıyacaksın, ya ötekine.

— Göreceksin ki bu buhran çabuk geçecek.

— Öyle olsun.

Yürüdük, büyük hastane ağaçları bulunan bir set üstüne geldik. Yerde güzel çimenler vardı. Nigâr oturmak istedi, yere göktük.

Yanına uzandım. Başımı iskarpinlerinin üstüne koydum. Birden ayaklarını çekti.

Gittim, kocaman, beyaz bir taş buldum. Başımın altına yastık hazırladım.

— Ne olacak o? dedi.

— Yastığımı, dedim. Sen bana ayaklarını bile çok gördün.

Birden uzandı. Sinirli parmaklarla saçlarını kavradı. Başımı çekti ve kucasına, dizlerinin üstüne koydu. Başımın altındaki sıcak ve yumuşak dizin hararetini dilliyerek gözlerimi kapattım. Bir dakika sonra:

— Kalk Ekrem, dedi. Gidelim artık.

— Benim saadetime engel olma Nigâr, dedim. Bırak beni. Bir daha ben sevdiğimin dizine başımı koymağı rüyada bile göremeyeceğim. Uyuşuyorum, üstümde bir uyku hali var. Ellerinden birisini de ver bana Nigâr, onu öpeyim.

Nigâr eli uzattı. Saçlarını düzeltiyordu. Ağlamağa başladım. İnsanın bütün dertlerini döken, içini boşaltan eve zehirlerini söküp götüren bir ağlama.

Bu nekadar sürdü bilmiyorum. Nihayet sustum. Başımı okşayan elleri bir aralık ıslak yanağıma hafif bir şamar vurdu:

— Hava birden karardı, dedi. Kara bulutlar geliyor.

Uzaktan uzağa gök gürliyordu. Vakit erken olduğu halde ortalık alaca karanlığa dönmüştü.

— Haydi, dedi. Koca bebek. Gidelim.

— Bırak Nigâr, bir yıldırım düşsün. Beni burada saadet içinde öldürsün.

— Haydi, haydi, çocuk olma. Darıltma beni.

Başımı zorla kaldırdı. İçime nereden doğmuştu bilmiyorum:

— Yıldırım beklemeyecek misin? dedim.

— Bugün beni pek üzdün Ekrem, dedi.

— Ekrem sana feda olsun, sevgilim.

— Söyleme böyle Ekrem.

— Sevgilim, hayatım, zalim Nigârım benim, kalpsiz Nigârım.

Beni dinlemedi. Yürümeye baş-

ladı. Arkasından yürüdüm. Setin altına yeni inmiştik ki üstümüze kaynar su boşanmış gibi bir sıcaklık duyduk. Arkasından kulaklarımızın tahammül edemeyeceği bir patlayış oldu. Sanki birisi bizi sırtlarımızdan ileriye doğru itti. Bütün vücudumuz yaprak gibi titredi. Nigâr dizlerinin üstüne düştü. Bu sırada kestane ağaçlarının en büyüğü ve en ihtiyar korkunç ve hayvan sesine benzeyen bir inilti ve gıcırdama ile set üstüne, biraz önce oturduğumuz yere devrildi.

Bir yıldırım düşmüştü.

Bu korkunç tesadüf Nigâra benim temennilerimin, arzumun bir tecellisi gibi göründü. Şuursuz bir halde:

— Yapma Ekrem, yazık bize, diye inledi.

riye baktım.

Bir koltuğa oturmuş, avuçlarını yüzüne örtmüş, sarsıla sarsıla ağlıyordu. Çok müteessir olarak odama çekildim. Evde bulunan amcam bu ağlama sesini duyarak onun yanına gitti. Nigâr hızlı hızlı bir şeyler söyledi. Adımın birkaç defa geçtiğini duydum. Herhalde benden şikâyet ediyordu.

Ona karşı biraz daha kırıldım. Bütün ev halkının göz hapsinde olduğum halde ertesi gün, erkenden çıktım. Doğru büyük kestane ağaçlarının bulunduğu seddin üstüne çıktım.

Ağaçların en ihtiyar ve en irisi boydan boya yere serilmişti. Yıldırım ağacı boyunca yarmış, oradan toprağa işlemişti. İlk defa gördüğüm bu hâdise karşısında epeyce

Sinirli parmaklarla başını çekti ve dizlerinin üstüne koydu.

Hâlâ titriyorduk. Arkamıza bakamıyorduk. İlk iri yağmur taneleri düşmeğe başlamıştı. Dislerim birbirine vurarak tıkırdadı:

— Koşalım, dedim.

Onun dizleri bükülüyordu. Fakat gittikçe açıldı. Elele deli gibi eve doğru koşmağa başladık.

— 7 —

Nigâr bir iki gün hasta yattı. Yıldırım korkusu onun üstünde büyük bir tesir yapmıştı. Böyle bir ölüm tehlikesi savuşturmak beni de biraz teskin etmişti. Ben daha çok, büyük bir hâdise içinde bulunmanın heyecanını duyuyordum.

Odasına kapalı kaldığı günlerde ben de evden ayrılmadım. Onun bir iki defa benden şikâyet ettiğini duydum. Üçüncü gününü odasından hıçkırıklar geldi. Kulağıma duvara dayadım. Sesini boğmağa çalışarak ağlıyordu. Sofaya çıkarak anahtar deliğinden içe-

heyecanlanarak ağacın gövdesine oturdum.

Havada yine yağmur bulutları doluyor ve uzaktan uzağa gök gürültüleri duyuluyordu. Amcam her yıl, sonbaharda muhakkak bir kasırganın koptuğunu, sürekli yağmurların başlangıcından önce elektrikli havanın insanın yüreğine darlık verdiğini söylüyordu.

Hakikaten kaç gündür havada bir fevkalâdelik vardı. Çiftlik bir dağın eteğinde bulunduğu için fazla yağmurlardan su altında kalması tehlikesi yoktu. Fakat toprağının bir kısmı pek düz ve yanları kayalarla kaplı olduğu için bazan boğazdan toplu bir halde gelen seller yedi sekiz dönümlük bir toprağı kaplamış.

Havadaki sıkıntı insana kıyamet günü gelmiş te dünya altüst olacakmış gibi bir duygu veriyordu.

Geceleri de devam eden sıkıntı yüzünden uyumak mümkün olmuyordu. Güneş daima sisliydi. Etraf-

ta geniş bir halka bulunuyordu. Akşam üstleri çıkan rüzgâr da insanı ferahlatmıyor, yağmur bir türlü yağmıyordu.

Daima neşeli olduğu halde ağzını bıçak açmıyan amcam:

— Hayırlısı ile bir yağmur boğansa diyordu.

Bir gün yemekte anlattı:

— Altımızdaki köyü daima su basar. Çayırda kalan hayvanlardan birkaçı boğulur. Dağdan öyle seller iner ki insan açıkta kalıp ta bu sel yatağında bulunursa yürüyemez. Yuvarlanır, sürüklenir. Geçen yıl çocuklu bir ihtiyar boğulmuştu. Öyle bir âfettir ki insanı gafil avlar.

Nigâr benden şikâyet ettiği için daha fazla evde kalmak istemedim. Yine her sabah çıkmağa başladım. Bazan at gezmeleri yapıyor, bazan uzaklara kadar yürüyordum.

O yıldırım gününden sonra bütün bir hafta konuşmadığımız Nigâr bir gün, öğleden sonra yine cevizin altına geldi. Çok ciddi görünüyordu. Bana liseden ve derslerden söz açtı. Nihayet:

— Şimdi daha iyisin değil mi Ekrem? dedi.

— Ne gibi! dedim.

— Seni uslanmış görüyorum, dedi.

— Ağzımın payını aldım ve sustum, dedim.

Aramızda yine bir münakaşa başladı:

— Ben sana ne yaptım?

— Güneş, soğuk. ateş insanlara ne yaparsa siz de onu yaptınız Nigâr abla. Elbette güneş, su, ateş gibi sizin de yaptığınızdan haberi-niz yoktur. Hele bitişik odadaki şikâyetleri duyduktan sonra anlıyorum ki ben sizin için bir sıktı, bir baş dardından başka bir şey değilim. Size gelince siz canımdan önce düşündüğüm bir mahlûksunuz. Anlıyorum ki dünyada söz anlamıyan, kalbinde merhamet olmıyan, yalnız nefsinin ve gururunu düşünen kadından daha korkunç bir mahlûk olamaz.

— Ben mi korkunç?

— Evet sevgili...

— Bütün bunlar bana mı?

— Sana. Sen Karagöz oyunundaki kanlı Nigârdan daha betersin.

— Aramızda ne varsa hepsi şundan itibaren bitmiştir Ekrem. Senden bu hakaretleri gördükten sonra bir gün bile çiflikte kalmıyacağım. Allaha ısmarladık.

— Güle güle kahbe Nigâr.

Boş bulunarak ağzımdan çıkan bu sözlerle karşı belki fırsattan istifade ederek yakasını kurtarmağı düşünmüştü. Gidiyordu, Arkasından seslendim. Başını bile çevirmedi. Koştum, geçeceği yola duvarın üstünden atlayarak yolunu kestim. Pek fazla sınırlanmıştı. Daracık yolunu kapadığımı görünce haykırdı:

— Çekil karşımdan, diye söylendi.

Gözleri okadar öfkeli, hareketleri okadar kırıcıydı ki çekildim. Bir taşın üstüne iliştim. Öksürmeğe başladım. Tuhaf bir öksürük, Sıkıntılı havalar başladı başıyalı bana böyle kuru ve derin bir öksürük musallat olmuştu. Bir parça koşsam ve terleşsem öksürüyordum.

(Arkası var)

VARGO KRALA YAKLAŞTI
MAJESTE.. BU SEFER DE KRALİÇA
YA ÇOK ZALİMİ HAREKET ETTİNİZ

20

O BENDEN DAHA KUV.
VETLİ VARGO.. VER Bİ.
KALİM RESMİNİ..

ŞU MEŞHUR RESSAMIN YAPTIĞI
MINYATÜRÜ MÜ?

EVEET.. ONU UZUN UZUN
SEVRETMEK İSTİYORDUM

BU ADAM HAKİKATEN DELİ. ASLİ VARKEN
RESMİYLE AYUNUYOR..

ADALAR KRALİÇESİ

ATMACA REİSLE JOFRE YE..
MEKLERİNİ BİTİRDİLER.

SAAT KAÇ?

GECEİNİN ÜÇÜ..

KRALI ZİYARET İÇİN EN MÜSAİT
ZAMAN GALİBA.. SEN BURADA
KAL JOFRE.. BİZİ GÖZLİYEN VARSA
HEP BURADA OLDUĞUMUZU SANSIN..

ATMACA REİS SARAYIN DİVARINA
YAKLAŞTI VE BİR SİĞIRIŞTA
DİVARI AŞTI.

NÖBETÇİLERDEN BİRİ ONU GÖRDÜ. FAKAT ÜZE-
RİNE ATLIYACAĞI YERDE İÇERİ KOŞTU.

İÇERİDE NÖBETÇİ SUBAYLAR İSKANBİL OYNUYORLARDI.
O HERİF BAĞÇEYE
GİRDİ..

ATMACA REİS OLDUĞUNA EMİN
MİSİN ? ONU YÜZÜNDEN VE Dİ.
VARDAN ATLAYIŞINDAN TA.
NIDIM. SANKİ UÇUYOR.
DU.

HAYDİ ÖYLEYSE ONU YAKALIYALIM.
AMA DİKKAT.. KİLİNA HATA GELME-
SİN.. EMİR ÖYLE.. BÜYÜK YERDEN..

HAYRET.. AMİRAL NASIL
BÖYLE BİRDENBİRE NAZİK
LEŞTİ?

ADAMLAR KOŞARAK DIŞARI FIR-
LADILAR.

ŞANSLI ADAM

Yazan: M. YAMAN

Tren kalkmak üzereydi. Pencerenin önünde bir yer bulmuş, çocuğunu da orada yerleştirmişti. İstanbula gelirken ahabab olduğu birisine raslamıştı:

— Vallahi çok memnunum, diyordu. İşlerim hep yolunda gitti, Zaten karım hep söyler. Kendisini aldığım için şanslı adammışım. Bir bakıma hak veriyorum bu söze.

O anlatırken çocuğu sözünü kesti.

— Baba, bak ne diyeceğim.

Gözlerini açtı. Kızardı:

— Lâfımı kesme. Ağzına indiririm tokadı ha.

Ötekine döndü. Herkes onun telaşla anlatmasını dinliyordu.

— Gelmişken bir pabuç alayım, dedim. Birisi ısmarlama yaptırmış ama ayağını sıkmış. Bana gösterdiler. Ayağıma tıpatıp gelmesin mi? Hani elli kâğıt versen böylesini yaptırılmazsın. Kunduracının üstünde kalmış. Yirmi beşe bıraktı bana. Haydi attık sepete.

Çocuk telaşla işaretler ediyordu. Dayaktan korkuyordu. dayanamadı:

— Baba, dedi. Beni dinle...

Öteki sert bir baba olduğunu ve çocuklarına iyi terbiye verdiğini göstermek için bu defa ciddi bir sesle:

— Oğlum, Orhan, dedi. Ne oldu sana böyle. Ben kaç defa tenbih ettim. Büyükle saç söylerken küçükler ağzı açmaz.

Yine ahababına döndü:

— Ne diyordum? Ha, bizim ka-

sabanın kaymakamı güzel bir kol saatli ısmarladı. Yüz kâğıt para verdi. Eski Singer cep saatlerindenmiş. Bir arkadaşınınkini kaybetmiş te namus belası onun yerine koyacak. Bir gün otelden çıktım, karşıya doğru uzandım. Bir saatçi dükkânının önünde bir kalabalık vardı. Meğer adamecağız sizlere ömür ölmüş te varisleri haraç, mezat saatlerini satıyorlarmış. Kaymakamın siparişi aklıma geldi. Sokuldum ben de. Kaymakamın isteği saatin tıpkısını bulmayı mı? Çekişe çekişe altmış kâğıda kurtardım. Haydi atarsın onu da sepete.

Tren harekete başlamıştı. Çocuk:

— Baba, diye kekeledi.

O erl heyecanlı yerinde sözünün kesilmesine öyle kızdı ki tokadı yapıtırmak için ilerledi. Fakat ahababı önledi:

— Canım bırak çocuğu. Anlat bakalım, sonra?

Konuşmağı pek seviyordu. Öfkesini hazmetti ve:

— Bu işte bize bir kırk, elli kâğıt düştü, dedi, ama iş bununla kalmadı. Muhasebecinin karısı bir kumaş ısmarladı. Kasabada düğün var. Eh onlar da ileri gelenlerdendir. Geline elbiseliği o yapacak. Beden beyaz ipekli istedi. Yerini de tarif etti. Metresi yirmi beş liraymış diyordu. Ben yirmiden aldım. Hem de daha güzelini. Altı metre de bize başerden otuz kâğıt düştü. Öyle pek kuru tahtaya basanlardan değilim. Bizi taşralı görp te aldatırlar diye bir iki bayana gösterdim. Bayıldılar. Bizim yol parası da bu kumaştan çıktı işte. Haydi atarsın gelinliği de sepete.

Çocuk olduğu yerde kızarıp bo-

zariyor, babası lâfını kessin diye gözünün içine bakıyordu. O bunu farkettili. Eliyle tokat işareti yaparak anlattıklarına devam etti.

— İnsan İstanbula gidince, eş, dost çok şey ısmarlıyor. Eh benim de sırtımda küfe yok a. Hem ziyaret, hem ticaret. Birisi kehribar ağzılık, öbürü bir radyo lâmbası, be-riki inci. Bir başkası keman teli ısmarladı. Hem de paralarını fazlasıyla verdiler. Kasabada on iki lira olan lâmbayı sekize, seksen lira dedikleri inciyi altmışa buldum. Bundan âla şans mı olur? Haydi atarsın sepete.

Tren hızla gidiyor, Feneryolunu geçiyordu. Kompartiman pek kalabalık olmadığı için çabucak yerleşen yolcular onu dinliyorlardı.

Bir sıkıntısı olduğu anlaşılan çocuk ayağa kalkar gibi oldu. Fakat babası yine elini kaldırdı:

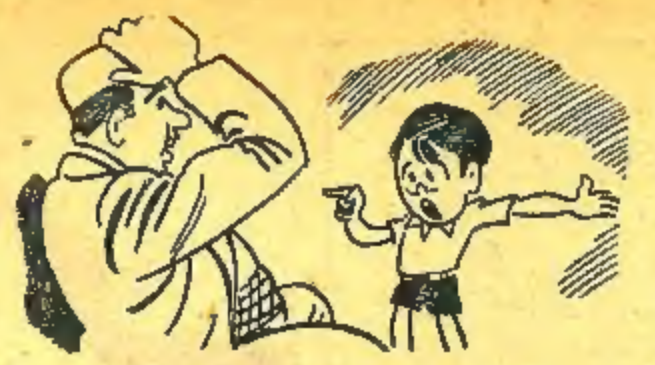
— Otur oturduğun yerde,

Ve hikâyesine devam etti:

— Dedim ya, şanslı adamımdır. Çoluğa çocuğa öte beri aldım. Kasabaya muz gelmez. Medine hurması uğramaz, havyarın adını bile anlamazlar. Bunları bulursun. Uuz ucuz alırsın, atarsın sepete.

Çocuk inledi, o aldırmadı.

— Senin anlayacağın, aklıma ne gelirse, kasabada ne yoksa aldım Saati, gelinliği, papuçları, radyo lâmbasını, daha ötekileri ayrı ayrı paket yaptım. Ezilip bozulmasın, kırılıp dökülmesin diye aralarına kâğıtlar koyarak hepsini sepete koydum. Eşyaları yükledim hama-

la. Küçük bavulu da Orhan aldı. Bugüne kısmetmiş, trene geldik. Şansa bak ki tren de tenha, pencerenin önünde yer buldum. Oğlanı yerleştirdim. Şimdi derin bir oh çekmek hakkım değil mi?

Sustu. O susunca da oğlu feryadı bastı:

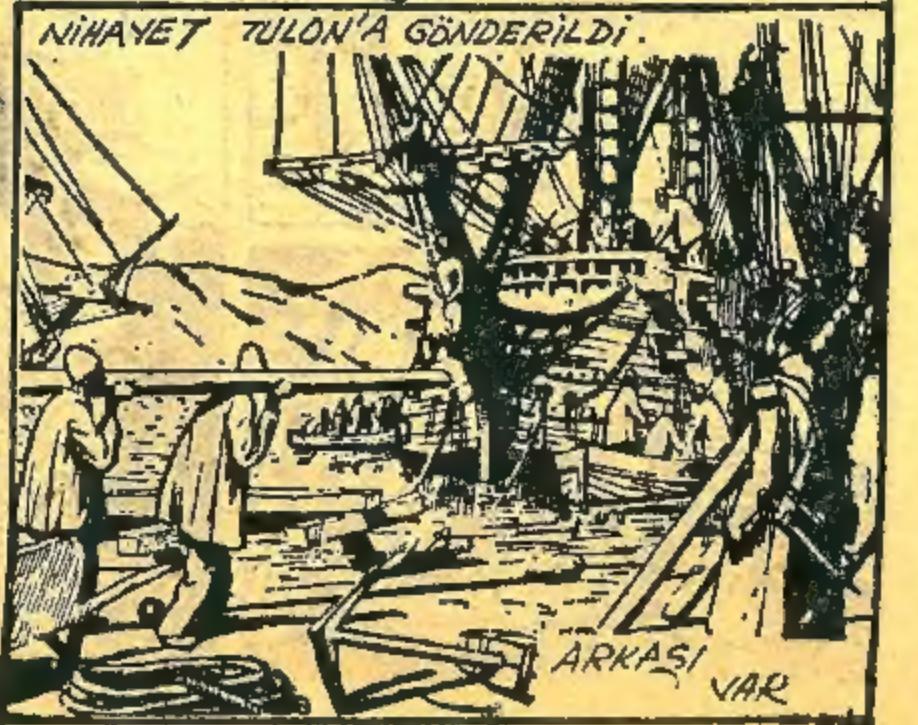
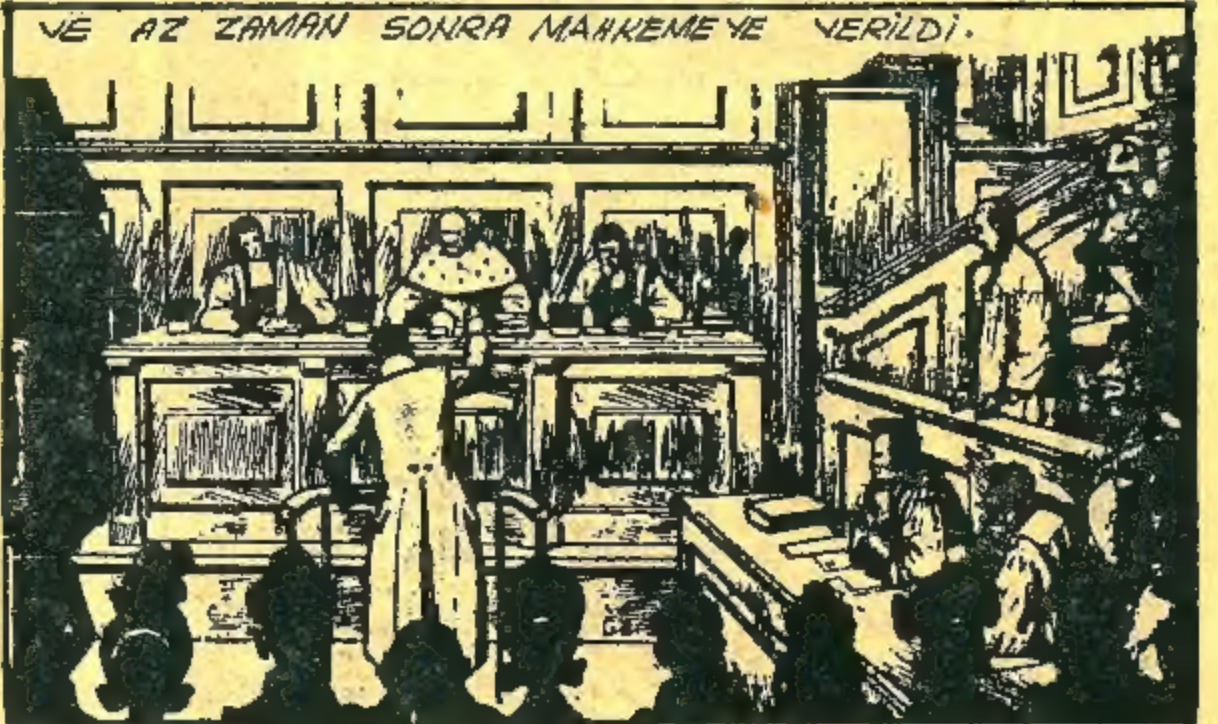
— Baba, baba sepeti getirmedin trene.

Şanslı adam yerinden fırladı. File raflara deli gibi baktı ve:

— Eyvah, dedi. Sepeti köprü üstünde bıraktım,

Tren alabildiğine gidiyordu.

MONTE KRİSTO'NUN ESRARI

YARDIM, YİYE.
CEK DOLU GE.
MİLER LİMANA
GİRDİ. BÜTÜN
ADAKİ KOR.
SANLAR BU
YÜZDEN KOR.
SANLAR KRA.
LINA CAN' VE
GÖNÜLDEN BAĞ
LANDILAR.

KORSANLAR KRALI

No: 53

SEVGİLİ DOSTLARIM
SİZE AÇIKLAYACAK BİR
PLANIM VAR

KORMORANIN TEKLİFİ.
Nİ BÜYÜK BİR HEYE.
CANLA KARŞILADILAR.
BÖYLE SÜ.
KUN İÇİNDE

OTURMAK
CANLARINI
SIKIYOR.
DU.

AY, İŞİNİ GECE YOLA
GİKAN KAYIKLARIN ÜZERİNE
SERPTİ. ADADAN AYRILAN
KAYIKLAR SES.

SİZCE İLER.
LİYORLAR
DI

GRAF BU
GECE BAS.
KININ SE.
BEBİ NE
ACABA 2
NEYE GEL
DİLER?
NEYE GİT.
TİLER?

TAHMİNEN BİR SAAT SON.
RA BİR İNGİLİZ HARP
GEMİSİ İNFİLAK
ETTİ.

HOLLANDA GEMİLERİNİN KONU.
TANI DİKKAT VE KEŞFİN
ARTIRILMASI EMRİNİ VERDİ.

ERTESİ GÜN DÖRT
BEŞ HARP GEMİSİ
BİRDEN İNFİLAK
EDİNCE BASKININ
SEBEBİ ANLAŞILDI.

ARKADAŞLAR! BU
GECERİ YOLCULUĞA GE.
LEN VAR MI? GÖNÜLLÜARİ.
YORUZ.

GEMİYE ÇIKTILAR.. MEL'UN HE.
RİFLER.. SENİ YAKALA.
DIM KORSAN..

ERTESİ GECE
AY ÇIKMADI.
HOLLANDA
GEMİLERİNDEKİ
TAYFALAR SINIR
LİYDİ. VAZİFE
SİNDE İMHA
Lİ GÖRÜLEN
LER CEZA
LANDIRILAR.
ÇAKTI.

KURNAZ EV SAHİBİ (6. sayfadaki devamı)

lunduğu yeri başka bir şekilde öğ.
renmek imkânlarını arıyacağım ve
vaziyeti bizden evvel kandırdığınız
kimselerin isimleri ile beraber an.
latacağım.

«İhtiyar adam bir müddet düşün.
dü ve nihayet. «Pekâlâ» dedi. «Eğer
itimadına layık olacağınıza söz ve.
rirsensiz size her şeyi olduğu gibi
açıklarım.»

Tecessüsü kadınlara mahsus bir
çocuklukla galeyana gelmiş olan
Dorri söyleyeceklerinin aramızda
kalacağını vâdetti ve adam da bu.
nun üzerine yüzünde sakin bir te.
bessüm olduğu halde sözlerine de.
vam etti.

«O halde evvelâ şunu söyleyeyim
ki bu evin yapılması hakkında an.
lattığım hikâyenin büyük bir kısmı
yalandı ve ev sahibi tekaüden değil,
çalıştığı şirketin iflâs etmesi üze.
rine maasız olarak buraya çekil.
mişti. Adı da...» Merakımızın dere.
cesini ölçmek ister gibi gözlerimizin
içine bakıyordu. «Evet, adı da Hac.
kett, idi.

Hayretten yerimizden sıçramış.
tık. Demek ki burası Mr. Cairnha.
m'a falan değil, kendini bize bekçi
olarak tanıtan bu ihtiyara altı.

Hackett: «Bu ev sanki vücudu.
mün bir parçasıydı» diyordu. «Ha.
yatım boyunca hep böyle bir eve
sahip olacağım günün hayaliyle
yaşamıştım. Bu yüzden onu bırakıp
gidemiyordum. Fakat yaşayabilmek
için paraya ihtiyacım vardı ve bu.
nu da bizzat şahit olduğumuz usulle
kazanmak mecburiyetinde kalmış.
tım. Şimdi bana söyleyin bakalım.
Gerçi gazetedeki ilânda kiranın 80
sterling olduğu yazılıydı ama siz en
fazla ne kadar verebilirsiniz?»

Hiç düşünmeden: «75 sterling» de.
dim.

«Seneliği yüz sterling dersek bel.
ki Mr. Cairnham'ı razı edebiliriz»
diyen ihtiyar kurnazca göz kırpi.
yordu. «Malûm ya o da geçim kay.
gısında» ve bizi içeriye doğru ite.
rek ilâve etti: «Söyle biraz ilerle.
yin de yeni evlenmiş bir çiftin evi.
me ne çok yakıştığını, kendi gözle.
rimle de göreyim.»

INTIKAM PERİSİ (4. sayfadaki devamı)

Mason Nort, «Bırak da ben söy.
liyeyim, Ripley» dedi ve ağır ağır
ayağa kalktı. Bir elini kuvvet
almak istiyormuş gibi masaya ad.
yamıştı. «Kabahat bende. Meğer
ben aşıkâr olan şeyi hakikat diye
kabul etmekte çok aceleci davran.
mışım. Sevgili Vil - sevgili kızım,
çok müteessirim, fakat senin haki.
kî hüviyetin hakkında bizi derin
şüphelere düşüren bazı evrak eli.
mize geçti. Daha doğrusu, senin
Vilâ Moris olmadığını anlaşıldı.»

Kız bir heykel gibi duruyordu.
Ripley Halsted bir sandalye çekti
ve,

«Otur, evlâdım» dedi. Vilâ
bir makına gibi oturdu. Gözleri
avukatın yüzünden bir lâhza ayrıl.
mıyordu.

O sırada Mrs. Halsted, Anci ve
Vernon da içeriye girerek oturdular.
Yalnız Vernon kuzininin san.
dalyesinin arkasında ayakta dur.
du ve eli bir an,

«Yardımcıya ihtiyacın olursa
ben buradayım» der gibi Vilâ'nın o.
muzuna değdi.

Mason Nort sözüne devamla,
«Sana derhal tafsilâtli bir izahat
vermek vazifemdir» dedi. «Ondan
evvel bu işe çok üzüldüğümü söy.
lemek istiyorum. Bu mesele bizim
birbirimize karşı duyduğumuz sev.
giyi asla değiştiremez, kızım. Onun
için ben hâlâ her şekilde sana yar.
dımaya hazırım.»

Vilâ hâlâ bir şey söylemiyordu.
Davavekili konuşmasına devam
etti:

(Arkası var)

GİZLİ VAZİFE!

KAMPIN İKİ SORUNLU MÜFETTİŞ GENERALE RAPORLARINI VERMEK İÇİN KOŞTULAR.

83

KOMUTANIN KAMP EMRİNİZE AMADE DİR. TEFTİŞ EDEBİLİRSİNİZ.

KOMUTANIM SİZE SÖYLİYER. ÇEKLERİ VAR.

BENİM DE KOMUTANIM.

ANLIYORUMKİ SİZ VAZİYETİN VAHANİYETİNİ BİLİYORSUNUZ AMERİKALILAR BURNUMUZUN DİBİNDE.

NASIL? BEN SANA DEMEDİM Mİ?

BUNU BEN DE BİLİYORUM. FAKAT BUNU HER KESİN İÇİNDE SÖYLEMEK TEHLİKELİ...

ALEN SEVİNCİNİ GÜÇ ZAPTETTİ.

NEREDEYSE AMERİKALILARIN ELİNE DÜŞECEĞİZ. GELİN SİZİNLE DÜŞMANIN VAZİYETİNİ GÖZDEN GEÇİRELİM.

KOMUTAN MÜTTEFİKLERİN DURUMUNU GÖSTEREN BİR HARİTA ÇIKARDI.

BELLİ OLMAZ. BELKİ BU MEVKİMİZİ MUHAFAZA EDEMEYİZ. BU HALDE KAMP HALKINI TEMİZE HAVALE ETMELİYİZ. YOKSA ALEYHİNİZE ÇALIŞIRLAR.

HEPSİNİ TEMİZLEMEK İÇİN GAZ ODALARIMIZ KAFİ GELMEZ.

SİZE YENİ BİR USUL ÖĞRETECEK BİR BİLGİN GELECEK.

SUBAYLARLA KRAYZLER ÇIKTI. ALEN İÇERİDE KALDI. TONGAYA BASTILAR. SON SAATLERİ YAKLAŞTI.

HEMEN HARİTAYI BULDU ÇIKARDI.

İŞTE.. BELKİ İŞİME YARAR ÇEBİME İNDİ. REYİM.

BURADA KALIRSAM KİMSEME YARDIM EDEMEYİM. HEMEN MÜTTEFİKLERE GİDEYİM.

İŞTE GELİYORLAR. BENİ GÖR. MEMELERİ DAHA İYİ. ZATEN HİÇ KARŞILAŞMAMAK İŞİME GELİR.

JOZEF'SİZ NEREYE GİDEBİLİRİM. BENİ TARPİ EDECEK KADAR HALİ OLSA NE İYİ OLURDU.

TEFTİŞ YENİ BİTTİ. BU SEFERDE BİR BAŞKA VAHŞİ GELİYOR.

ÇABUK. JOZEFİN ÜSTÜNÜ ÖRTÜKÜNE ÖLDÜĞÜNÜ SÖYLEYİN. FRANZ BURD GELİYOR.

JOZEF NEREDE ONUNLA KÖNÜŞÜCEM.

ALEN BARA KAYA GİRDİ.

YENİ EMİRLER VERECEĞİM.

NE DİYER. ÇEKİŞİN.

ARTIK ALLAHTAN BAŞKA KİMSEDEN ALMIYOR. JOZEF BARA ÖLDÜ. ARTIK SENDEN KORKUYORUZ. O GÖKLERDEN BİZİ KORUYOR.

ARKASI VAR

MANDRAKE ELMAS ÜLKESİ

APTULLAH BUZ SEY-
TANLARININ KRALININ
ÇENESİNE, MÜTHİS BİR
YUMRUK İNDİRİYOR.
CÜCELER, HEP BİR A-
GIZDAN BİR ÖFKE FER-
YADI KOPARARAK ONA
SALDIRIYORLAR.

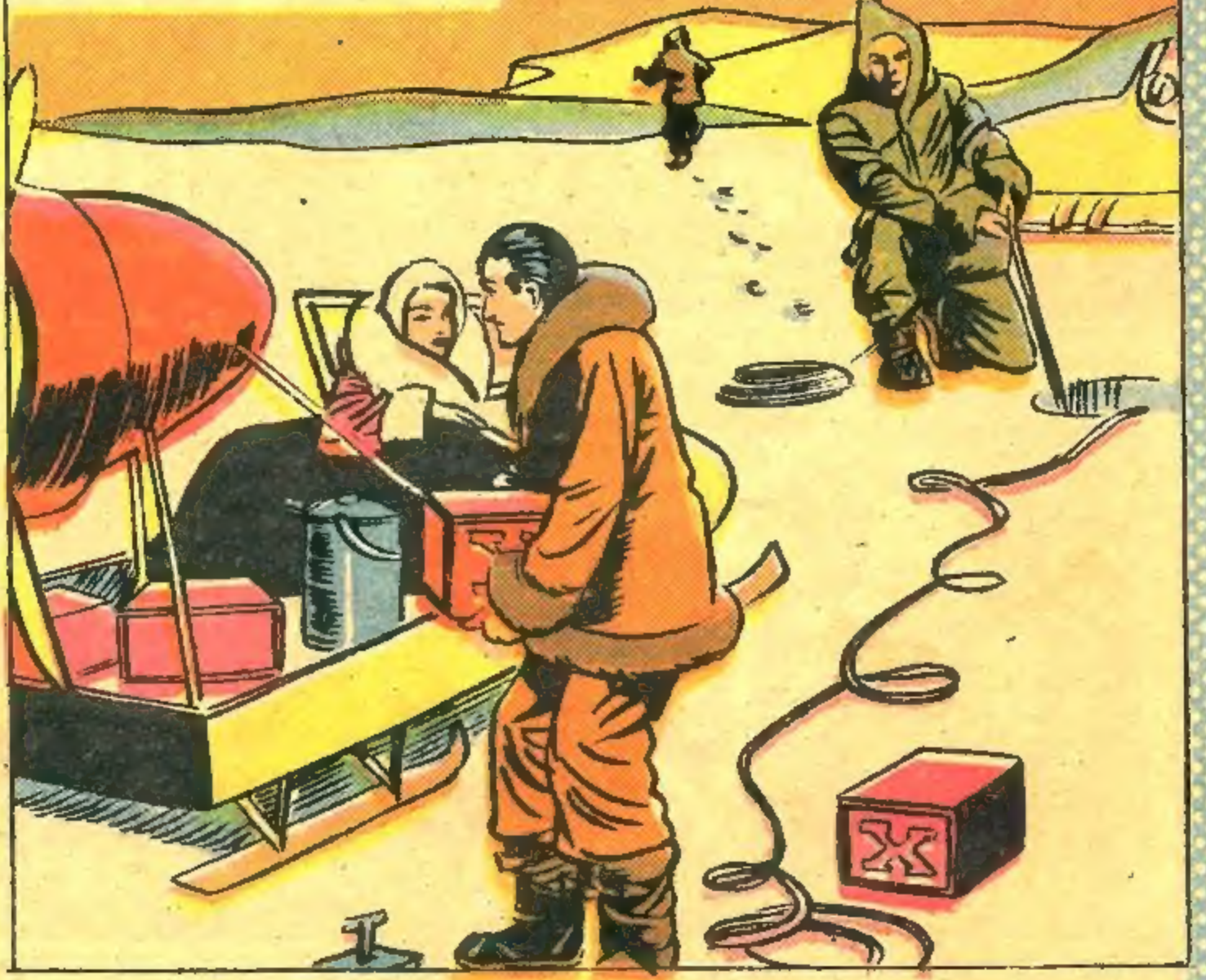
TAM BU SIRADA SUGONUN BİR İSA-
RETİ ÜZERİNE TUZ MADENLERİNDEKİ
ESİRLER İSYAN EDİYORLAR.

APTULLAH İLE MUNDEN FIRSATTAN İSTİFADE EDE-
REK MANDRAKE İLE NARDAYI YUKARIYA ÇIKARTI-
YORLAR. TEMİZ HAVA MANDRAKE İLE SEVGİLİSİNİ
AYILTIYOR.

MANDRAKE "SU KAFİR MAHLÜKLARİ UÇURMAK
LAZIM", DİYOR. SUGON, KÖYDEKİLERE HABER VER-
MEĞE GİDERKEN, DELİĞİN BAŞINA ÖTEKİLER Dİ-
NAMİT YIGIYORLAR.

BÜYÜK BİR PATLAMA, KUTUP BUZLARINI ALT
ÜST EDİYOR.

BUZ SEYTANLARI YIKILAN YUVALARINDAN BİR
KARINCA GİBİ DIŞARI FIRLIYORLAR. ESKİ MÖLAR
BU ESKİ DÜŞMANLARI İLE ÇARPIŞMAGA BAŞLIYOR-
LAR. MANDRAKE "NARDAYI GEMİYE GÖTÜR, BU
İŞ FENALASACAĞA BENZİYOR!", DİYOR.

